

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ա Ղ Ա Խ Ի Ն Ը

Աչքերով մութ ու երկար որ աղբիւրներ են ինծի,
Ծառաւ սրժա՝ մրոպլ աստղ որ անոնց մէջ է նայեր,
Կին մը տունիս լրոտքեան բսուերին մէջ կը յածի,
Իր ոտնաձայնը կ'առնեմ եւ անիկա չեմ տեսներ...

Բայց զիտեմ որ հո՛ն է միտ, ետեւ լո՛ւ պատերուն,
Հայլիներուն կը ժպտի, եւ զիրքերուն մէջ կարծես
Իր հոգիին պարտեզն է ծաղկեր խորունկ եւ անհուն,
Անոնց վրայ միտ հակած ըլլալով ծանր ոտի պէս...

Ամէն առտու իր դարձին դուռը բացողն եմ գաղտնի,
Բայց իրիկունն երբ կ'երթայ մութ ու երկար աչքերով,
Սեղանիս վրայ նըրագին լոյսը ծաղիկ մ'է լուսնի,
Եւ լրոտքիսնը տունիս կ'երգէ վրնի՛ս աղբիւրով...

Գահիրէ

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՍԹ

Ա Ռ Ի Ի Ն Ն Ե Ր Ը

Վեհանձնութեան եւ ուժի անգուգական արձաներ՝
Անոնք կ'իշխեն ձորերուն, անտառներուն հոգեքով.
Գեղեցիկ են ու հրապարհ, բաւերն իրենց տարուրեր
Հովերո՛ւն հետ կը խաղան կայծակի պէս վարգելով:

Երբոր մըռնչե՛ն կը շարժին ծառերն իրենց հիմերէն,
Անտառն ամբողջ կը քրնդա՛յ՝ գանգիւն տալով ձորերուն.
Փոքորիկէն չե՛ն վախնար, զի փոքորիկն իրե՛նք են,
Մերք աններող եւ խրոխտ, ու մերք նոյնի՛սկ ըզգայուն:

Մէկ ոտնամով կը չափեն մեծատարած հովիտներ,
Եւ ոտներո՛ւն տակ իրենց երկիր կարծես կը դողայ.
Որչերուն մէջ կը մըռնեն վասախտարակ գագաններ՝
Զորոնք եթէ նըւառեն կը յօռտեն անխընայ:

Արիւնարբու վագրերէն երկիւղ երբե՛ք չեն ըզգար,
Եւ քաթերով կը փրտեն ողնայարներ ամրակալու.